

סיוטים ביום השואה

פיתחת-פראנקפורט

„בפיתחת-פראנקפורט קרה דבר פשוט: אוכלוסיה יהודית, שגרה במשך מאות שנים במקום, גורשה מהעיר. החילה נסתמו מקורות (בארות) הפרנסה של היהודים, אחר-כך הוחרם רכושם, בתיהם הופקעו, חנויותיהם נפרצו ונהרסו, והשטחים בהם התגוררו גודרו ויועדו להתנחלות גרמנית.“

כמובן שאי-אפשר להשוות את מה שקרה בפראנקפורט עם מה שקרה בפיתחת-רפיה וברצועת עזה. אנו לא שותקנו. אנשי המשקים בסביבה מחו נגד נישולם של הבדואים וסתימת בארותיהם. חמש מאות אנשים, מכל רחבי הארץ, התאספו שבת אחת בקירבת רפיה, והשמיעו את מחאתם בצורה תרבותית ומכובדת. הגרמנים אפילו את זה לא עשו. הם פשוט קיבלו את גירוש היהודים כדבר מובן מאליה, ואילו אנו (חלק זעום מתוכנו) אמרנו בקול רם שזה לא יפה וחזרנו לעסקנו.

חוזה נישול

אחד הבדואים שפנו מאיזור רפיה נשאל על-ידי מראיין הטלוויזיה, מה הוא קיבל כפיצוי, והבדואי ענה: 4 ק"ג קמח. הסכם שנערך ונחתם ברפיה ביום... לחודש... 1972 ב"ן: ממשלת ישראל. באמצעות צוות פנימי המורכב מנציגו הסוכנות, משרד-הפנים ומשרד-הבטחון (להלן - "היורש") מצד אחד, וב"ן: מר מוחמד יוניס אבו תרפן (להלן - "המפונה") מצד שני.

הואיל והמפונה הוא בעל פיסת קרקע בגוש 98263/576 חלקה 583 ששיטחה אינו נופל מ-870 מטר מרובעים, שבה גידל המפונה גידולי בעל (תמרים ושיחי קיקיון) וירקות בהשקאת מים מבאר פרטית. והואיל והמפונה מצהיר בזה כי לא היקנה, העניק, נתן, מסר או התחייב למסור לאיש זכות על החלקה אשר ברשותו, וכי אין לשום אדם, לא בדרך של העברה רגילה ולא בדרך העברה של דיני יורש, כל זכות על החלקה פרט למפונה עצמו.

והואיל וברצון המפונה לוותר על כל זכויותיו על חלקת-האדמה האמורה, ולמסור אותן לצמיתות ליורש, כולל זכות ההריסה של חושה החימר העומדת על הקרקע שבבעלותו, וכולל זכות סתימת הבאר המהווה מיפגע להולכי-רגל.

והואיל וברצון היורש לפנות את המפונה מאדמתו, להרוס את ביקתו ולסיר תום את בארו, כדי להעביר בשטח החלקה גדר-ביטחון סביב היאחזות ביטחון (שלב א') ו/או התנחלות-קבע (שלב ב'), אשר יבטיחו את ביטחונה של מדינת ישראל. לפיכך, ובתמורה להתחייבותיהם ההדדית

מטרת ההתנחלות

איך ניתן להסביר את הצורך בהיאחזות יות-ביטחון, נוכח עוצמתו של צבא הגנה לישראל?

אם חטיבות משוריינות וגדודי צנחנים לא יוכלו להבטיח את המלך-החיים התקין ברצועה, האם מיספר היאחויות ביטחון יוכלו לבצע את המשימה הזאת? אם גדר-ביטחון ממוקשת שלאורכה נעים כוחות פיטרול, לא יצליחו לאטום הרמטית את גבולה הדרומי של הרצועה. האם מיספר היאחויות ביטחון יוכלו לעשות זאת?

ואיך ניתן להסביר את הצורך בהתנחלות יות-קבע ברצועה ובפיתחת-רפיה. כאשר רבבות דונמים של אדמה בגבולות ישראל הקטנה עדיין אינם מיושבים? האם רק שממת הרצועה מצפה שנפרח אותה? התשובה פשוטה. המטרה הבלתי-מודעת והאמיתית של היאחויות והתנחלויות בשטחים הכבושים היא להמשיך לעם ישר

ה'שג'י ההתיישבות

מה בוצע בשטח: לפני שנה ומעלה הוקמו שני יישובים: דיקלה ופיתחת-רפיה. המכונה היום "שדות". לשני יישובים אלה

אותרו משבצות-קרקע, תושביהן פנו, השטחים גודרו. אופיים של שני יישובים אלה, וכן התיכונן ההתיישבותי ואף ההכרזות הרשמיות, מגדירים אותם כיישובי קבע.

לא ידוע לנו מה עם תושביהם הערביים הקודמים, היכן הם, והאם וכיצד פוצו עבור רכושם. ביישובים אלה חקלאות של גידולי-ייצוא. המתיישבים מעסיקים 10 ערבים ויותר בכל יחידת-משק, וביניהם גם תושבי אותם שטחים בעבר...

מיבני-קבע וציבור, קווי מים וחשמל, מוקמים בקצב מהיר. במשך החודשים האחרונים הוקמה גדר דרומית מהים ועד הגבול המנדטורי הישן. נסללו כבישים וכו'. "אותרו" כ-38.000 ד' בשני שטחים, באיזור פיתחת-רפיה כ-20.000 ד' שהיו שטח מעובד ולתושביהם אין גישה אליו. בתיהם נהרסו, מקורות-המים שהיו בשטח נסתמו. באיזור דיקלה אותרו 18.000 ד' מוחזק לשטחים שנוזקו ע"י הגידור והס' לילה, השטחים המעובדים בו עדיין ברשות תושביהם לשעבר, אם כי אין הם רשאים לגור בו.

כרגע מוקם מושב נוסף ליד מושב שדות.

עבור:

ביקת חמר, עבודתי, בשטח של 5 על 5 מטר	700 גרם קמח
מיורון ישן ושתי שמיכות	300 גרם קמח
2 מחצלות-קש משומשות, וחבל לקשירת החמור	200 גרם קמח
מחרשת-עץ ישנה	400 גרם קמח
באר מים חיים שנהפרה ביד	400 גרם קמח
8 דקלים מניבי פרי, ו-20 שיחי קיקיון	900 גרם קמח
דלי וחבל לשאיבת מים	100 גרם קמח
חלקת אדמה חולית של 870 מטר מרובעים	1000 גרם קמח

תביעת פיצויים

עבור:

ביקת חמר, עבודתי, בשטח של 5 על 5 מטר

מיורון ישן ושתי שמיכות

2 מחצלות-קש משומשות, וחבל לקשירת החמור

מחרשת-עץ ישנה

באר מים חיים שנהפרה ביד

8 דקלים מניבי פרי, ו-20 שיחי קיקיון

דלי וחבל לשאיבת מים

חלקת אדמה חולית של 870 מטר מרובעים

קווי יסוד

ברצועת-עזה ופיתחת-רפיה מתבצעים צעדים, שהם חלק מתוכנית רחבה שמטרתה:

(1) יצירת איזור ריק מתושבים ערביים, מגודר ושומר היטב מדרום לרצועת-עזה, בו תוקם התיישבות יהודית עירונית וכפ-רית.

(2) הקמת מיספר שטחי-ייחזיק ריכים מתושבים ערביים בחוף הרצועה, מגודרים ושומרים היטב, בהם תוקם התיישבות יהודית עירונית וכפ-רית.

(3) על-ידי ביתור הרצועה, "לשבור" את הרצף הטריטוריאלי, ובעיקר את הגוש בו 350.000 התושבים של רצועת-עזה, על מנת שלא תתאפשר לגביו כל תוכנית המבוססת על עיקרון של הגדרה עצמית, או כל אפשרות של הקמת מנהיגות לאומית כלשהי.

(4) על-מנת להבטיח הגשמת מטרה מס' 3, תדולל אוכלוסיית הרצועה באופן נמרץ ובהיקפים משמעותיים.

ראל הישנה שבתוחי הקו הירוק. (מתוך דו"ח המשקים על נישול והתנחלות ברצועה)

ראל את הכורח, את ה"אינברירה", ואת צידקת מלחמתנו הנצחית. ידיעה על חילל אשר ייהרג באיזור רפיה, גיפ שיעלה על מוקש או הפנות באוקות על בסיס צבאי, לא יעשו את הרושם הדרוש על איש. אך צילום בשער של "דבר השבוע" או מוספי-השבט של עיתוני-הערב של פרה מרוששת, בתי-ילדים מופי-גז, תינוקות במיקלטים, אשה הרה שנפצעה באחת ההפגזות על נקודת-יישוב ברצועה ובפיתחת-רפיה — ומייד יהיה ברור לכל המדינה ולכל העולם שהצדק איתנו. אנהנו בסך הכל מנסים להפריח את שממת הרצועה. אנהנו מגדלים שם עג-בניות ומלפפונים, והם רוצחים חקלאים שלווים ומפגינים בתי-ילדים. התנחלות בשטחים הכבושים היא הצי-דקה הרגשית והמוסרית למלחמה הבאה. דם ילדינו, חקלאינו ופרותינו לא יהיה הפקר!

ברצועת עזה עצמה אותרו שטחים עפי-הפירוט:

1. אבו מדין: 4.000 ד' המקום נמצא בחלקה הצפוני של הרצועה. הוא גודר, תושביו פנו ומוקמת בו "היאחזות", שלפי אופייה ותיכוננה תירמה לאלו שבפיתחת-רפיה.
 2. סמרי: ממערב לדייר-אל-בלח, ובה אותרו 10.000 ד', קרוב לים, בחלקם דיר-נות. גם בה תוקם היאחזות דומה.
 3. "אום קלב": 7.000-10.000 ד' בדרום-מזרח הרצועה. גם בה תוקם היאחזות דומה.
- מיספר התושבים שפנו בפיתחת-רפיה 1.200.
- מיספר התושבים שפנו ברצועה 4.000. מכיוון שזו אינפורמציה ממקורות צב-איים, אין סכנה של הגזמה אלא של המעטה בלבד. הן בשטחים והן במיספר התושבים.
- בעיית הפיצויים והשיקים:** איש מבין אלה שנפגשו איתם לא פירט בפנינו תוכנית לפיצוי ישיקים התושבים. עד עתה שולמו כ-200.000 ל"י, ומכיוון שפנו 5.200 איש, הרי מדובר בכ-40 ל"י לאדם.

הצבא טוען שקיימת אספקת-מים לאלה שנותקו ממקורות-המים שלהם. ניתנת להם עזיפות בהשגת עבודה וניתנו להם אוהלים למגורים. בדיקה בשטח העלתה ספיקות לגבי אמיתות הטענה, או לפחות אין כל ביטחון שכל המפונים זכו באמת ל"הטבות" מגוחכות אלה. העובדה שהפינוי קים ל-פיצוי אינה מעידה על כוונה רצינית לטפל בעבייה. יש כאן יותר משמץ של אחיזת-עיניים...

דגש וזפז בכעייה ההומנית: בעת הגידור, הפינוי, סלילת-הכבישים והנחת קווי-המים לא היתה כל הקפדה לגבי שמירת הרכוש: מטעים נהרסו, בורות ובארות נסתמו, מיבנים נהרסו בעזרת סנקים, התושבים גורשו בחיפזון, וגרם נזק רב למיטלטלים שלהם. בידינו עדויות מפי אנשים מהימנים, שראו את הדברים במו עיניהם.

יחד עם זאת, אין זו הבעייה העיי-קריית: אם תוכנית-האב תבצע, האנ-שים שנושלו יהיו רק חלק קטן מציבור גדול שינושל, ובעוד שבפיתחת-רפיה מיבצע-הנישול הוא בעיצומו, ברצועת-עזה הוא רק בתחילתו. אוכלוסיה גדולה תסכול גם אם החיילים, (המשך בעמוד 14)